

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobců: **a) A. M.** a **b) A. M.**, oba zast. JUDr. Janem Vočkou, advokátem, se sídlem Horní náměstí 12, Vsetín, proti žalovanému: **Městský úřad Vsetín**, se sídlem Svárov 1080, Vsetín, v řízení o kasační stížnosti obou žalobců proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 4. 2012, č. j. 22 A 13/2012 - 25,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobců JUDr. Janu Vočkovi **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v částce 3840 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení žalobců nese stát.

Odůvodnění:

Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 19. 4. 2012, č. j. 22 A 13/2012 - 25, odmítl žalobu obou žalobců ve věci ochrany před nezákonným zásahem z důvodu její opožděnosti. Podle soudu z vyjádření žalobců vyplývá, že nezákonný zásah spatřují v hrubém a neuctivém jednání zaměstnanců žalovaného v oblasti stavebního práva. Tento stav měl trvat několik let, přičemž jako první okamžik zásahu byl žalobci označen měsíc srpen 2008. Podle § 84 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."), může být žaloba podána do dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o nezákonném zásahu, nejpozději však do dvou let, kdy k němu došlo. Na základě toho soud dovodil, že v případě žalobců konec lhůty pro podání žaloby

připadl na říjen 2008, protože byli jednání v měsíci srpnu 2008 přítomni. Podle soudu je žaloba podaná dne 26. 10. 2011 opožděná, a to jak z hlediska dvouměsíční subjektivní lhůty, tak i dvouleté objektivní lhůty. Soud rovněž zdůraznil, že zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze podle § 84 odst. 2 s. ř. s. prominout. Proto podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. žalobu pro opožděnost odmítl.

Ve včas podané kasační stížnosti a v jejím doplnění ze dne 29. 6. 2012 učiněném prostřednictvím zástupce žalobců (dále jen „stěžovatelé“) se uvádí, že na straně žalovaného mělo být vedle Městského úřadu Vsetín dále jednáno s Obecním úřadem Zděchov a s Krajským úřadem Zlínského kraje. Tyto účastníky (žalované) stěžovatelé označili v žalobě a v dalších vyjádřeních. Soud pochybil, když vydal své rozhodnutí pouze proti jednomu žalovanému, zatímco se zbylými dvěma nejednal. V této skutečnosti stěžovatelé spatřují důvodnost kasační stížnosti. Z toho důvodu není třeba podle nich reagovat na vytýkanou opožděnost žaloby. Dále stěžovatelé obsáhle popsali a přiblížili jejich rodinnou a finanční situaci, včetně jejich problémů se správními orgány. S ohledem na uvedené skutečnosti navrhli, aby Nejvyšší správní soud usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 4. 2012, č. j. 22 A 13/2012 - 25, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil s tím, že jeho názor na věc je obsažen v odůvodnění vydaných rozhodnutí, které se věci týkají.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež byly stěžovateli v kasační stížnosti uplatněny. Neshledal přitom vady, k nimž by podle § 109 odst. 4 s. ř. s. musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Stěžovatelé jako jediný důvod kasační stížnosti uplatňují § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., podle kterého lze podat kasační stížnost z důvodu nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Stěžovatelé důvodnost kasační stížnosti spatřují v tom, že soud se dopustil procesního pochybení, když nejednal se všemi žalovanými, a proto jeho rozhodnutí o odmítnutí je nezákonné.

Kasační stížnost není důvodná.

K námitce stěžovatelů, že krajský soud pochybil tím, že nejednal se všemi žalovanými, Nejvyšší správní soud konstatuje, že v žádném případě nejde o vadu řízení o žalobě. Stěžovatelé totiž pomíjejí jim známé usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2011 č. j. 1 Ao 6/2011 - 21. V této věci byl podán návrh, kde byli jako žalovaní označeni Obecní úřad Zděchov, Městský úřad Vsetín a Krajský úřad Zlínského kraje. Nejvyšší správní soud posléze tímto usnesením vyloučil k samostatnému projednání dílčí žaloby a postoupil je krajským soudům jako soudům věcně a místě příslušným. Pod sp. zn. 1 Ao 6/2011 Nejvyššímu správnímu soudu zůstala k projednání věc opatření obecné povahy, kde jako žalovaný (odpůrce) vystupuje Obecní úřad Zděchov. Věc, kde byl jako žalovaný označen Krajský úřad Zlínského kraje, byla předmětným usnesením postoupena Krajskému soudu v Brně. Žaloba proti nezákonnému zásahu žalovaného Městského úřadu Vsetín byla postoupena Krajskému soudu v Ostravě, kde byla dále vyloučena k samostatnému

projednání pod sp. zn. 22 A 13/2012. Není tedy pravdivý závěr, že by soud opomněl jednat s některým účastníkem řízení. Komplexní podání obou stěžovatelů doručené dne 26. 10. 2011 bylo Nejvyšším správním soudem rozděleno na dílčí věci, neboť nebylo možné rozhodnout v jednom řízení o všech nárocích stěžovatelů.

Podle Nejvyššího správního soudu v případě, kdy soud odmítá žalobu, je přezkoumání jeho rozhodnutí omezeno na to, zda pro odmítnutí byly či nebyly splněny zákonem vyžadované podmínky. Z toho důvodu se nelze zabývat námitkami dalšími, které jsou svou povahou námitkami věcnými. Nejvyšší správní soud se tudíž omezí na přezkoumání správnosti závěrů krajského soudu o včasnosti podání žaloby. Protože stěžovatelé neuvedli žádné argumenty, které by zpochybnily správnost záběrů krajského soudu o opožděnosti žaloby, Nejvyšší správní soud konstatuje, že žaloba na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, která byla, jak je shora uvedena, vyloučena k samostatnému projednání Krajským soudem v Ostravě pod sp. zn. 22 A 13/2012, je opožděně podaná. Stěžovatelé v ní namítají nezákonnost zásahů žalovaného, které se počínají srpnem 2008. Žaloba proti nim však byla podána teprve dne 26. 10. 2011, tedy po uplynutí zákonné lhůty pro podání žaloby, jak již správně uvedl krajský soud. Jestliže zmeškání lhůty pro podání žaloby podle zákona nelze prominout, krajský soud postupoval správně, když žalobu pro opožděnost odmítl.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 120 a § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., neboť neúspěšným stěžovatelům náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Stěžovatelům byl pro řízení před Nejvyšším správním soudem ustanoven zástupcem advokát JUDr. Jan Vočka. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 120 a § 35 odst. 8 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokáta částkou 2100 Kč za jeden úkon právní služby spočívající v doplnění kasační stížnosti ze dne 29. 6. 2012 (§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů - dále jen „advokátní tarif“). Dále advokátovi přiznal režijní paušál ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Soud však nepřiznal odměnu za úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu spočívající v převzetí a přípravě věci, neboť advokát je s danou věcí již obeznámen. To ostatně stěžovatelé sami uvedli v žádosti o jeho ustanovení, přičemž tato skutečnost vyplývá i z toho, že ve věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 1 Ao 6/2011, z něhož byly následně některé věci postoupeny k dalšímu řízení příslušným krajským soudům, tedy včetně této právní věci, stejný advokát zastupuje oba stěžovatele. Jelikož advokát zastupuje oba stěžovatele, náleží mu podle § 12 odst. 4 advokátního tarifu za každou takto zastupovanou osobu odměna snížená o 20 %, tedy v částce 2x 1920 Kč. Zástupci stěžovatelů se tedy přiznává odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 3840 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

V podání ze dne 25. 7. 2012 stěžovatelé požádali o změnu ustanoveného zástupce. Této žádosti však Nejvyšší správní soud nevyhověl, neboť stávající zástupce byl stěžovatelům ustanoven na jejich výslovnou žádost s tím, že je o věci informován. Navíc tento zástupce reagoval na výzvu soudu a kasační stížnost řádně a v potřebném rozsahu doplnil. Za tohoto stavu věci nemohou být dány důvody pro zrušení ustanovení advokáta uvedené v § 20 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. srpna 2012

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu